

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/48/2025
Identifikačné číslo spisu: 4124208190
Dátum vydania rozhodnutia: 15.04.2025
Meno a priezvisko: Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:4124208190.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: A. H. Y., J., narodená XX. C. XXXX, V. L. P. XX, X., zastúpená: Mgr. Petra Toldyová, advokátka, so sídlom Banskobystrická 4, Bratislava, proti žalovanému: A. H. Y., J., narodený XX. O. XXXX, V. L. J. XX, P., zastúpený advokátskou kanceláriou: JÁNSKÝ & PARTNERS s. r. o., IČO: 47 249 650, so sídlom Štúrova 13, Nitra, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 53C/76/2024, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 9. októbra 2024 sp. zn. 15Co/105/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1- Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým uznesením z 9. októbra 2024, sp. zn. 15Co/105/2024 zmenil uznesenie Okresného súdu Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 31. júla 2024, č. k. 53C/76/2024-24, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť nevstupovať do nehnuteľností zapísaných na Okresnom úrade Nitra, katastrálny odbor, na LV č. XXXX, pre kat. úz. X., a to bytu č. XX nachádzajúceho sa na X. poschodí, vo vchode P. XX, v bytovom dome so súpisným číslom XXXX, postavenom na parcele reg. „C“ č. XXXX/XX (I. výrok), ďalej povinnosť nepribližovať sa k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov, okrem úkonov v trestnom a občianskoprávnom konaní (II. výrok) a žalobkyni proti žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v plnej výške (III. výrok) tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania. Žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, ods. 2 písm. e/, h/, § 326 ods. 1, ods. 2, § 328 ods. 2, § 329 ods. 1, ods. 2, § 332 ods. 2, § 334, § 336 ods. 1 Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, domáhajúc sa

uloženia žalovanému, aby nevstupoval do nehnuteľností zapísaných na Okresnom úrade X., katastrálny odbor, na LV č. XXXX, pre kat. úz. X., a to bytu č. XX nachádzajúceho sa na X. poschodí, vo vchode P. XX, v bytovom dome so súpisným číslom 1706, postavenom na parcele reg. „C“ č. XXXX/XX. Súčasne žiadala o uloženie zákazu žalovanému približovať sa k nej na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov. Uviedla, že so žalovaným sú manželia, manželstvo uzatvorili dňa 19. 05. 2018 vo Y. G., z manželstva pochádza maloleté dieťa menom H. Y., nar. XX. XX. XXXX, pričom uvedený byt nadobudli počas manželstva. Návrh podala z dôvodu, že žalovaný sa voči nej v uvedenom byte dopúšťa fyzického aj psychického násillia. Poukázala na to, že po uzavretí manželstva došlo u žalovaného k zmene jeho správania, kedy prvé vyhrážky, týkajúce sa rozvodu, z jeho strany nastali už dva mesiace po svadbe. Žalovaný chcel, aby súhlasila so všetkým, čo povie. Vždy keď chcela mať na niečo vlastný názor, vyhrážal sa jej rozvodom, a preto sa radšej podvolila. Po narodení maloletého syna, jej bolo zo strany žalovaného a jeho matky, bránené v jeho výchove. Musela kľáčať na kolenách a o syna prosiť, aby sa mohla o neho starať. Takéto správanie vyústilo do hádky ich rodičov a spôsobilo ochladnutie vzťahov ich rodín. Žalovaný jej postupne zakázal stretávať sa s jej rodinou. Správanie žalovaného vo vzťahu k nej alebo k synovi postupne začalo byť neúnosné a chcela viackrát od žalovaného odísť. Bála sa však jeho reakcie. Vedela, že žalovaný by sa hneval a za jej neposlušnosť by ju potrestal, nie fyzicky, ale psychicky. Správanie žalovaného postupne vyústilo aj do fyzických útokov. Najprv začalo len malými náznakmi, kedy dňa 01. 07. 2024 v ranných hodinách si pred ich synom priložil hlavu o jej líce, pričom ju zatlačal k stene a nadával jej. Neskôr dňa 08. 07. 2024 vo večerných hodinách ju pred synom úmyselne niekoľkokrát silno udrhel do pravej nohy, v okolí stehna a kolena. Tento útok si vyžiadal aj lekárske ošetrovanie. Po podaní návrhu na rozvod sa žalovaný začal správať agresívnejšie. Preto sa obrátila na Centrum pre obe domáceho násillia (Centrum Slniečko, n. o.). Vďaka tohto Centra jej so synom ponúkli náhradné ubytovanie. Vzhľadom na zlý psychický stav ich syna súvisiaci s rozvodom manželstva, po konzultácii s viacerými detskými psychológmi, na ich odporúčanie, však ostala v spoločnej domácnosti so žalovaným. Vzhľadom na opakované fyzické útoky zo strany žalovaného, dňa 09. 07. 2024 oznámila jeho konanie na Obvodnom oddelení policajného zboru Nitra - Západ. Jej oznámenie zaevidovali ako oznámenie vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Žalovaného zo spoločnej domácnosti nevykázali, iba si ho predvolali dňa 30. 07. 2024 na podanie vysvetlenia. Po tom, ako sa žalovaný dozvedel, že bola jeho útok nahlásiť na políciu, odišiel zo spoločnej domácnosti bývať dočasne k svojim rodičom. Do bytu však naďalej chodí neohlásene. Aktuálne sa jej snaží fyzicky vyhýbať, no stále ju bezdôvodne kontaktuje telefonicky a cez video hovor a kontroluje ju čo robí a s kým je. Má obavu, že po podaní vysvetlenia pred políciou dňa 30. 07. 2024 sa žalovaný vráti domov a ublíži jej. Ich synovi rozpráva o tom, ako ona vypadne z okna, alebo spadne z útesu a že sa už nikdy domov nevráti. Syn má len 4 roky a je z týchto rečí žalovaného celý rozhodnutý a stále len plače. Vzhľadom na pretrvávajúce nekontrolované správanie žalovaného a jeho sklony k samovražde sa obáva, že v amoku ublíži jej aj ich synovi, a potom sa pôjde zabiť. V závere podaného návrhu uviedla, že vzhľadom na pretrvávajúce opakované konflikty so žalovaným, ktoré prerástli do fyzického útoku proti nej sa obáva, že ju žalovaný znovu napadne. Polícia žalovaného po podaní jej oznámenia dňa 09. 07. 2024 z ich spoločného bytu nevykázala, a preto podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia na ochranu svojho života a zdravia. Výslovila obavu, že fyzické napadnutia a útoky zo strany žalovaného budú pokračovať, budú sa zhoršovať, a preto má strach o svoj život a zdravie, ako aj o zdravie ich syna.

2.1. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou a jej tvrdeniami uvedenými v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, dospel k záveru, že z hľadiska nevyhnutnej dočasnej ochrany žalobkyne, je dôvodné jej návrhu vyhovieť. Mal za to, že žalobkyňa dostatočne spoľahlivo osvedčila dôvodnosť naliehavej potreby neodkladnej úpravy vzťahov medzi ňou a žalovaným. V danom prípade mal súd dostatočným spôsobom osvedčené dôvodné podozrenie o násilnom správaní sa žalovaného k žalobkyňi a keďže mal za preukázané splnenie zákonom stanovených podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e), h) CSP, návrhu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP.

3. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 9. októbra 2024, č. k. 15Co/105/2024-174, napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného

opatrenia zamietol. Odvolací súd poukázal na to, že cieľom neodkladného opatrenia spočívajúceho v nariadení zákazu vstupu do domu alebo bytu pri podozrení z násilia podľa ustanovenia § 325 ods. 2 písm. e/ CSP je poskytnúť ochranu ohrozenej osobe (obeti) zabránením kontaktu s páchatelom domáceho násilia alebo osobou dôvodne podozrivou z takéhoto konania. Pri nariadení neodkladného opatrenia musí mať súd za osvedčené dôvodné podozrenie z násilia na osobe, ktorá sa neodkladného opatrenia domáha a ktorá v tomto smere nesie dôkazné bremeno. Z predložených dôkazov musí mať súd za hodnoverne osvedčené, že osobná integrita žalobkyne vykazuje znaky fyzického alebo psychického násilia. Takýmito dôkazmi môžu byť predovšetkým lekárske správy, trestné oznámenia, čestné vyhlásenia svedka incidentu a pod.

3.1. Odvolací súd uviedol, že obsah neodkladných opatrení v zmysle § 325 ods. 2 písm. f/ až h/ CSP boli prijaté v záujme ochrany jednotlivých osôb, ak existujú závažné dôvody domnievať sa, že je ohrozený ich život, telesná, duševná alebo sexuálna integrita, osobná sloboda alebo bezpečnosť. Primárnym účelom je zabránenie akejkoľvek formy rodovo motivovaného násilia alebo násilia v blízkych vzťahoch, ako sú fyzické násilie, obťažovanie, sexuálne násilie, prenasledovanie, zastrašovanie alebo iné formy nepriameho nátlaku. Chránenej osobe má byť v odôvodnených prípadoch poskytnutá okamžitá a efektívna súdna ochrana. Súd musí mať pri tomto neodkladnom opatrení za osvedčené ohrozenie telesnej alebo duševnej integrity navrhovateľa konaním osoby, proti ktorej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje. Ohrozenie telesnej alebo duševnej integrity navrhovateľ tiež osvedčuje lekárskymi správami, trestným oznámením, čestným vyhlásením tretej osoby, písomnou, elektronickou alebo telefonickou komunikáciou a pod. Zákaz alebo obmedzenie priblíženia sa na určitú vzdialenosť ako menej závažné zásahy do osobných slobôd povinného, ex lege sú podmienené tým, že zakázaným správaním by telesná alebo duševná integrita navrhovateľa mohla byť ohrozená. Aj túto skutočnosť však musí navrhovateľ pred nariadením neodkladného opatrenia relevantným spôsobom osvedčiť. Neodkladné opatrenie pritom nie je konečným rozhodnutím a jeho účelom je len dočasná úprava pomerov strán sporu. Pred nariadením neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e/ a aj písm. h/ CSP postačuje, ak je hodnoverne osvedčené dôvodné podozrenie z násilia. Osvedčenie dôvodného podozrenia z násilia znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce), pričom postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Dôvodné podozrenie z násilia sa v týchto prípadoch preukazuje predovšetkým listinnými dôkazmi, keďže ide o konanie z hľadiska procesného maximálne zrýchlené.

3.2. V prejednávanej veci odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, nemal za osvedčenú potrebu upraviť pomery strán sporu nariadením neodkladného opatrenia požadovaným spôsobom. Podľa odvolacieho súdu žalobkyňa dostatočne neosvedčila splnenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle ustanovenia § 325 ods. 2 písm. e/, písm. h/ CSP. Tvrdeniami vo svojom návrhu (bod 2 tohto uznesenia) žalobkyňa podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočne osvedčila ohrozenie jej telesnej alebo duševnej integrity konaním žalovaného. Žalobkyňou doložené listinné dôkazy odvolací súd považoval za nedostatočné z hľadiska splnenia podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pripojené listinné dôkazy preukazujú násilné správanie sa žalovaného. Len samotné podanie oznámenia proti občianskemu spolunažívaniu v danom prípade nemožno považovať za dostatočné z hľadiska osvedčenia splnenia podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia. Žalobkyňa sa v tomto súdnom konaní obmedzila len na svoje tvrdenia a tieto tvrdenia v návrhu neosvedčila žiadnym relevantným dôkazom. Nebolo osvedčené správanie žalovaného, ktoré mohlo vyvolať u nej pretrvávajúcu dôvodnú obavu o jej život a zdravie. Odvolaciemu súdu nebolo preto zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný je dôvodne podozrivý z násilia vo vzťahu k žalobkyňi a že svojím násilným správaním reálne vyvoláva u žalobkyne pretrvávajúcu dôvodnú obavu o jej život a zdravie, čím ohrozuje jej telesnú a duševnú integritu a teda na základe čoho vyhodnotil obavu žalobkyne z pokračovania agresívneho konania žalovaného voči nej za reálnu a dôvodnú.

3.3. Odvolací súd poukázal na to, že dôkazy, ktoré žalobkyňa k návrhu pripojila, neosvedčili ňou tvrdené správanie žalovaného, vykazujúce znaky, ktoré by nasvedčovalo neprimeranému a nevhodnému

správaní sa žalovaného z hľadiska fyzického i psychického vo vzťahu k žalobkyni, vzbudzujúce dôvodné obavy o fyzické a psychické zdravie žalobkyne. V tomto smere poukázal aj na vyjadrenie žalovaného, ktorý sa k tvrdenému incidentu, keď mal žalobkyni ublížiť na zdraví, vyjadril tak, že ani raz nesiahol na žalobkyňu a ani na žiadnu inú ženu. Žalovaný tvrdí, že disponuje zvukovým záznamom zo dňa 09. 07. 2024, keď mal údajne ublížiť žalobkyni na zdraví. Na nahrávke je zachytené, ako žalobkyňa odchádzala ráno v rýchlosti z bytu, keďže nestíhali a ako beží s maloletým na autobus, takže opuchnuté koleno mohla mať aj z preťaženia. Večer, keď sa žalovaný s maloletým vrátili z kúpaliska, žalobkyňa mala obviazané koleno a začala tvrdiť, že ju žalovaný napadol. Na uvedené zareagoval aj maloletý s tým, že „mamina ráno ti nič nebolo“. Žalovaný uviedol, že ak by vymyslené obvinenia žalobkyne o jeho údajnom fyzickom týraní boli pravdou, žalobkyňa mala možnosť hocikedy odísť do garsónky, kde bývali pred manželstvom a ktorú má vo výlučnom vlastníctve a neprenajíma ju. Žalobkyňa tak nespravila, lebo žiadne fyzické násilie neexistuje.

3.4. Žalovaný k odvolaniu pripojil aj žiadosť o prešetrenie skutočností naznačujúcich spáchanie trestného činu zo dňa 30. 07. 2024, kedy bol predvolaný na podanie vysvetlenia ohľadom incidentu týkajúceho fyzického napadnutia žalobkyne. V rámci podania vysvetlenia žalovaný v žiadosti o prešetrenie skutočností naznačujúcich spáchanie trestného činu v zmysle § 345 Trestného zákona (krivé obvinenie) uviedol, že vyvrcholením správania žalobkyne je podanie už dvoch oznámení na políciu, v ktorých ho ťživo obviňuje, že týral vlastného syna a v druhom prípade, že ju fyzicky napadol lakťom do kolena. Prvé podanie uviedla 18. 05. 2024 a druhé podanie dňa 09. 07. 2024. Žalovaný bol názoru, že konanie žalobkyne je účelové a sleduje jeho poškodenie, resp. privedenie trestného stíhania jeho osobe, pričom motívom jej konania môže byť vykázanie žalovaného zo spoločnej domácnosti, z ktorej sa žalovaný dňa 12. 07. 2024 odsťahoval.

3.5. Podľa názoru odvolacieho súdu tak listiny doložené žalobkyňou, jednoznačne neosvedčovali násilné správanie sa žalovaného, resp. jeho neprimerané a nevhodné správanie sa z hľadiska fyzického i psychického vo vzťahu k žalobkyni, vzbudzujúce dôvodné obavy o fyzické a psychické zdravie žalobkyne. Žalobkyňa svoje tvrdenia ohľadne incidentu zo dňa 08. 07. 2024 dostatočne neosvedčila, resp. jej vyjadrenia možno v tomto smere považovať za nedostatočné a neúplné, keďže žalovaný relevantne poprel, že by k akémukoľvek fyzickému útoku z jeho strany došlo, čo vyvolávalo pochybnosť o tom, či vôbec a ako celý incident (vzhlľadom na rozdielne tvrdenia strán) prebiehal. Odvolací súd nemal za preukázané ani to, akým spôsobom bolo rozhodnuté o podanom oznámení žalobkyne na žalovaného.

3.6. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, preto nezistil existenciu tak závažných okolností, ktoré by ohrozovali život alebo zdravie žalobkyne opísaným konaním žalovaného a odôvodňovali okamžitý zásah súdu vo forme nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e/ a h/ CSP v požadovanom znení. Poukázal na to, že z písomných podaní strán možno vyvodiť zjavné a vážne narušenie ich vzájomných vzťahov a neustále obviňovanie sa z neprimeraného správania, avšak na ich vyriešenie, inštitút neodkladného opatrenia neslúži, a to zvlášť za situácie, keď v konaní nebolo preukázané psychické a taktiež ani fyzické násilie požadovanej intenzity. Nakoľko žalobkyňa neosvedčila zákonné predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Trovy prvoinštančného konania žalovanému nepriznal, mu žiadne nevznikli. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a/, c/ CSP. Nesúhlasila s odôvodnením a ani s právnym názorom prezentovaným odvolacím súdom a mala za to, že odvolací súd nesprávne zistil a následne nesprávne vyhodnotil skutkový stav, dôsledkom čoho je i nesprávne právne posúdenie celého sporu. Poukázaním na závery odvolacieho súdu namietala, že odvolací súd sa bez ďalšieho stotožnil s vysvetlením žalovaného, že k incidentu, keď jej mal ublížiť na zdraví nedošlo, nakoľko žalovaný podľa jeho tvrdenia nikdy na ňu nesiahol a že disponuje aj zvukovým záznamom z 09.07.2024,

z ktorého vyplýva, že bežala na autobus a teda, že opuchnuté koleno mohla mať aj z preťaženia. Žalobkyňa však uviedla, že k predmetnému ublíženiu na zdraví došlo večer 08.07.2024 a nie 09.07.2024. Rovnako jej nie je zrejmé, ako mohol žalovaný vyhotoviť zvukový záznam z toho, ako bežala na autobus. Takéto tvrdenie by bolo možné len, ak by žalovaný vyhotovil obrazový záznam a na ulici ju sledoval ako ide na autobus. Tvrdenie žalovaného, že bežala je nesprávne a zavádzajúce. Za zavádzajúce, neprímerané veku a vyjadrovacím schopnostiam ich maloletého 5 ročného syna, označila jeho údajné vyjadrenie „mamina ráno ti nič nebolo“. Za nesprávne považuje posudzovanie násilia odvolacím súdom len podľa toho, či sa k takémuto konaniu žalovaný priznal alebo nie, respektíve jeho posudzovanie až na základe rozhodnutia príslušného orgánu o podanom trestnom oznámení alebo priestupku. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považuje aj za nepreskúmateľné, nakoľko sa odvolací súd dostatočným spôsobom nevysporiadal s jej uvádzanými tvrdeniami a predloženými listinnými dôkazmi. Má za to, že súdu predložila množstvo listín potvrdzujúcich zakázané konanie žalovaného voči jej osobe, kedy predložila najmä lekárske správy a oznámenia na políciu, ktorými sa domáhala svojej ochrany. Rovnako súdu predložila aj záznam z 13.05.2024, kde žalovaný sám uviedol, že dostal SMS správu od suseda, ktorý opisuje ako s plačom utekala s ich synom vyčkať k nim do bytu do príchodu polície. Takisto poukazovala na dlhodobé nestabilné správanie sa žalovaného s tým, že vzhľadom na jeho samovražedné sklony a členstvo v rybárskej strážii, sa obáva o svoj život. Žalovaný ňou uvádzané tvrdenia a predložené listinné dôkazy žiadnym spôsobom nevyvrátil a viaceré ani nepoprel. Zvukové nahrávky súdu nepredložil. Napriek tomu odvolací súd na ich obsah odkazuje, tvrdenie žalovaného o ich obsahu považuje za dostatočné na to, aby neboli vzaté do úvahy ňou predložené listinné dôkazy, ktoré jasne preukazujú závažnosť jej tvrdení. Má za to, že práve žalovaným uvádzané tvrdenia, že si o nej vyhotovuje zvukové záznamy napriek jej nesúhlasu, je v rozpore s ochranou jej ústavných a zákonných práv. Z uvedeného dôvodu, ako aj z dôvodu sledovania jej aktivity na ulici alebo na internete, žiadala o zákaz priblíženia. Súd potom neriešil, že k nahrávkam (ako aj fotografiám) dochádza bez jej súhlasu v spoločnej domácnosti, ako aj na ulici. Domnieva sa, že odvolací súd nemá čakať na rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ale naopak, má žalobkyni poskytnúť ochranu do doby, kým v trestnom konaní bude rozhodnuté. Skutočnosť, že polícia zaevidovala vec ako priestupok nemôže byť rozhodujúca pre zamietnutie jej návrhu, keď podstatným bolo, že z nej vyplývala zrejmá obava o jej život a zdravie. Žalobkyňa má za to, že odvolací súd sa dostatočne nevenoval ňou uvádzaného preukázaného fyzického násilia zo strany žalovaného, rovnako ani násilia a psychického, ktoré pociťuje ako týranie a prenasledovanie.

5. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť. Dovolanie označil za neodôvodnené, neodôvodnené a neurčité. Žalobkyňa v ňom nijako nešpecifikuje ani neodôvodňuje prípustnosť dovolania konkrétnymi dovolacími dôvodmi (§ 431 a § 432 CSP), tzn. dovolanie nespĺňa náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 428 CSP. Až v samotnom závere dovolania žalobkyňa prípustnosť dovolania vyvodzuje z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa polemizuje o skutočnostiach, ktoré pre podanie dovolania a rozhodnutie o ňom, nie sú relevantné. Opakovane namieta, že odvolací súd rozhodol v rozpore s rozhodovacou praxou súdov, avšak bez toho, aby akúkoľvek takúto rozhodovaciu prax uviedla. Pre absenciu uvedenia konkrétnej právnej otázky, ktorá mala byť podľa žalobkyne odvolacím súdom nesprávne vyriešená, nemožno dovolanie ani preskúmať, ani čo sa týka jeho prípustnosti, ani z hľadiska jeho odôvodnenosti. Ak totiž žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, c/ CSP bola povinná riadne vymedziť tento dovolací dôvod a označiť konkrétnu právnu otázku, ktorú podľa nej riešil odvolací súd nesprávne a od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom muselo ísť o otázku právnu a relevantnú. Posúdenie prípustnosti dovolania je teda podmienené tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, ktorá musí byť otázkou relevantnou a musí mať určité charakteristické znaky. Nesmie pritom v žiadnom prípade ísť o otázku skutkovú. Prakticky celé dovolanie žalobkyne obsahuje len polemiku o skutkovom stave, t. j. o skutkových otázkach. Pre dokreslenie relevancie tvrdení žalobkyne, žalovaný uviedol, že konanie o oznámení žalobkyne o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, na ktoré v dovolaní odkazuje, bolo rozhodnutím Okresného úradu Nitra, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 12.12.2024 zastavené, nakoľko spáchanie skutku, o ktorom sa konalo, nebolo žalovanému preukázané. Žalovaný predpokladá, že podobne boli odmietnuté aj trestné oznámenia žalobkyne, keďže v nich neboli vykonané žiadne ďalšie

úkony. Ako už bolo uvedené, žalobkyňa žiadnu právnu otázku v dovolaní konkrétne neuviedla, ani ju inak nevymedzila. Samotné polemizovanie žalobkyne s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému ustanoveniu § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Žalobkyňa neuviedla ani žiadnu konkrétnu rozhodovaciu prax odvolacieho súdu. Nešpecifikuje teda ani to, v čom sa odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu odklonil. Žalobkyňa namieta a oponuje skutkovým zisteniam odvolacieho súdu, vytýka mu nenáležité zistenie skutkových okolností významných pre právne posúdenie veci. Polemizuje o opodstatnenosti skutkových zistení. Zistený a dokazovaním ustálený skutkový základ posudzovanej veci nemožno v dovolacom konaní úspešne spochybňovať v rámci podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Rovnako je tomu aj v prípade dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Ani tu žalobkyňa neoznačila rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorých odvolací súd o právnej otázke rozhodoval rozdielne. Ani v tomto prípade žalobkyňa nekonkretizovala právnu otázku a neoznačila konkrétne rozhodnutia odvolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, v ktorých by odvolací súd rozhodol rozdielne. Akékoľvek dohľadávanie konkrétnych skutočností dovolacím súdom, navyiac nad rámec odvolacím súdom zisteného skutkového stavu, by bolo aj v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu. Žalovaný preto navrhol dovolanie ako neurčité, neodôvodnené, nedôvodné a napokon nespĺňajúce ani jeho základné zákonom vyžadované náležitosti podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP, odmietnuť.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení zo 04. marca 2025 zotrvala na svojej dovolacej argumentácii. Uviedla, že predmetom ochrany v rámci tohto konania je život a zdravie jej osoby, čomu v súlade so zásadou proporcionality zodpovedá aj primerané obmedzenie práv žalovaného tak, aby došlo neodkladným opatrením k minimalizácii, respektíve vylúčeniu možnosti akejkolvek konfrontácie žalovaného s jej osobou. Mala za to, že v tomto konaní bolo preukázané, že dlhotrvajúce nevhodné správanie sa žalovaného vyústilo nielen do jeho agresívnych slovných prejavov, ale aj do jeho psychického a fyzického násillia voči nej. Rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k zjavnému rozporu s princípmi spravodlivého procesu, a to najmä s ohľadom na skutočnosť tvrdenú žalovaným, že disponuje nahrávkou jej osoby vyhotovenej bez jej súhlasu mimo ich obydllia, ktorá má preukazovať sledovanie jej osoby na ulici. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej listinnými dôkazmi o jej prenasledovaní žalovaným, o jeho poskytovaní videí a fotografií s jej osobou tretím osobám bez jej súhlasu, ako aj o jeho pravidelnom kontrolovaní jej osoby v jej neprítomnosti a inými ďalšími skutočnosťami opísanými v jej návrhu. Rozhodnutie odvolacieho súdu naďalej považuje za arbitrárne. Navyiac žalovaný neuviedol žiadne argumenty k tomu, že neodkladným opatrením by mu vznikla neprimeraná ujma. So žalovaným dlhodobo nežije v spoločnej domácnosti, žalovaný má vlastný byt. K rozdeleniu BSM vo vzťahu k nehnuteľnosti dôjde po rozvode manželstva aj bez ohľadu na vydané neodkladné opatrenie. Žalovaný má zároveň styk s ich maloletým synom zabezpečený súdnym rozhodnutím a tento sa aj realizuje, t. j. žalovaný sa s maloletým pravidelne stretáva. Akékoľvek tvrdenia o neprimeranosti zásahu neodkladným opatrením do práv žalovaného, preto považuje za nedôvodné. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že v dovolaní absentujú skutočnosti, na ktoré poukazuje vo vyjadrení k dovolaniu. Právnu otázku má riešiť priamo odvolací súd tak, aby nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že svoje ničím nepodložené rozhodnutie, ktoré je postavené na skutkovo nepreukázanou tvrdení žalovaného, je administratívne, nepreskúmateľné a bez odkazu na akúkoľvek rozhodovaciu prax odvolacích súdov, pre ktoré by bol objektívny dôvod na zrušenie celého vydaného neodkladného opatrenia.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, ale nie je dôvodné, a preto ho treba odmietnuť.

8. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a/ až f/ CSP.

9.1. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

9.2. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení.

9.3. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

10. Najvyšší súd nespochybňuje, že rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej môže byť - za istých predpokladov - tiež uznesenie odvolacieho súdu. O také rozhodnutie ide v prípade uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené (príp. zmenené) uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, nebola podaná nadväzujúca žaloba (teda návrh na určité rozhodnutie vo veci samej). K tomu záveru dospel najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 83/2017, v ktorom uviedol, že „rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu“. Výpočet prípadov, v ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je rozhodnutím vo veci samej, podal obdobným spôsobom najvyšší súd tiež v rozhodnutí sp. zn. 5 Obdo 76/2016. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že tieto právne náhľady sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458).

11. V danom prípade žalobkyňou navrhované neodkladné opatrenie bolo vydané pred začatím konania, na ktoré nenadväzovala žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končilo rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumovalo vec samu. Uznesenie, ktorým dovolací súd v danom prípade zmenil uznesenie súdu prvej inštancie, je teda rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Po rozhodnutí o návrhu na neodkladné opatrenie civilné sporové konanie žalobkyne proti žalovanému už nepokračuje a súd prvej inštancie ďalej o veci samej nekoná a nerozhodne. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP je preto v danom prípade daná.

12. Žalobkyňa v dovolaní jeho prípustnosť síce vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, c/ CSP, avšak z hľadiska obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) dovolanie podala podľa § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň

znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Žalobkyňa namietala, že odvolací súd nesprávne zistil a vyhodnotil skutkové okolnosti posudzovaného prípadu a v rozpore so zákonom jej neposkytol súdnu ochranu. Argumentovala, že svoje tvrdenia spočívajúce v zásahu do jej integrity zo strany žalovaného preukázala predloženými listinnými dôkazmi. Dovolací súd však po preskúmaní obsahu spisu a rozhodnutia odvolacieho súdu nezistil v jeho postupe existenciu vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP.

15. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

16. Podľa § 325 ods. 2 písm. e/ CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nevstupovala dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivá z násillia.

17. Podľa § 325 ods. 2 písm. h/ CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby sa na určenú vzdialenosť nepribližovala alebo iba obmedzene približovala k osobe, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jej konaním ohrozená.

18. Podľa § 326 ods. 1 a 2 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. K návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

19. Neodkladné opatrenie predstavuje inštitút osobitnej povahy, čomu zodpovedá zjednodušený a zrýchlený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keď súd rozhoduje spravidla bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania, a to s poukazom na podstatu, účel a zmysel inštitútu neodkladného opatrenia. Je zrejmé, že pri nariadovaní neodkladného opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. Pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súd musí skúmať naplnenie formálnych a vecných predpokladov uvedených v ustanovení § 324 a nasl. CSP. Splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia samozrejme nemožno vyvodiť len zo samotných tvrdení navrhovateľa, a preto je potrebné tieto tvrdenia spoľahlivo osvedčiť aspoň do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti a hodnovernosti (§ 326 ods. 1 a 2 CSP). Chýbajúce osvedčenie bezprostredne hroziacej škody/ujmy nemožno ničím nahradiť, pretože je základnou podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko ide o opatrenie, ktoré je namieste nariadiť len vtedy, ak je práve kvôli zabráneniu skutočne hroziacej konkrétnej škode/ujme potrebné okamžite zasiahnuť súdnym rozhodnutím. Faktické vyhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery strán je otázkou voľnej úvahy súdu, ktorá však musí byť objektívne preskúmateľná na základe odôvodnenia jeho rozhodnutia. Treba tiež uviesť, že neodkladné opatrenie zasahuje podstatným spôsobom do práv druhej strany, je preto nevyhnutné, aby súdy s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu zvažovali nevyhnutnosť (a primeranosť) takéhoto zásahu do subjektívneho práva protistrany.

19.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že neodkladné opatrenie je výnimočným opatrením, ktoré možno nariadiť len vtedy, ak je skutočne nevyhnutné bezodkladne upraviť pomery medzi stranami. Nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu potreby bezodkladnej úpravy pomerov v zmysle § 325 ods. 1 CSP je prípustné a opodstatnené len vtedy, (i) ak sa tvrdí alebo osvedčí právny vzťah medzi stranami, (ii) ak tento vzťah vyžaduje dočasnú úpravu, (iii) ak je navrhovaná bezodkladná úprava naliehavo potrebná, (iv)

ak sa v právnych vzťahoch medzi stranami nevytvorí nenávratný stav a (v) ak sa nezasahuje do právnych vzťahov medzi stranami neprimeraným spôsobom. Neodkladné opatrenie bude spravidla opodstatnené, ak žalobcovi (navrhovateľovi neodkladného opatrenia) hrozí vznik alebo rozširovanie škody, či inej ujmy alebo dochádza k porušovaniu alebo ohrozovaniu jeho práv a oprávnených záujmov.

20. V súdnej veci sa žalobkyňa domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorého obsahom by bol zákaz uložený žalovanému nevstupovať dočasne do bytu, v ktorom žalobkyňa býva, z dôvodu dôvodného podozrenia, že sa v ňom žalovaný dopúšťa voči nej násilia a aby sa na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov nepribližoval k žalobkyňi. Žalobkyňa bola preto povinná osvedčiť, že zo strany žalovaného existuje reálne nebezpečenstvo a bezprostredne jej hroziaca ujma, ktorá musí byť konkrétna. Súd prvej inštancie z tvrdení a listinných dôkazov predložených žalobkyňou mal preukázanú potrebu nutného zásahu súdu vo forme uloženia zákazu v navrhovanom znení, keďže pre aplikáciu inštitútu neodkladného opatrenia sa vyžaduje naliehavosť neodkladnej úpravy pomerov. Odvolací súd sa so záverom súdu prvej inštancie nestotožnil, keď mal naopak za to, že žalobkyňou doložené listiny, jednoznačne neosvedčovali násilné správanie sa žalovaného, resp. jeho neprimerané a nevhodné správanie sa z hľadiska fyzického i psychického vo vzťahu k žalobkyňi, vzbudzujúce dôvodné obavy o jej fyzické a psychické zdravie. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa neosvedčila naplnenie predpokladov na nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, pretože z jej tvrdení a z predložených listín nemožno vyvodiť dôvodnosť ohrozenia jej telesnej alebo duševnej integrity konaním žalovaného predpokladané § 325 ods. 2 písm. e/ a h/ CSP. V odôvodnení rozhodnutia, ktoré spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k tomuto rozhodnutiu. Po zhrnutí dôvodov, pre ktoré žalobkyňa navrhla nariadenie neodkladného opatrenia (bod 16. uznesenia), mal za to, že tejto existencii tak závažných okolností, ktoré by ohrozovali život alebo zdravie žalobkyne opísaným konaním žalovaného a odôvodňovali okamžitý zásah súdu v podobe nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia, nenasvedčovali. Predložené dôkazy síce poukazovali na vážnejšie narušenie vzájomných vzťahov strán, ich neustále obviňovanie sa z neprimeraného správania, na vyriešenie týchto vzťahov však inštitút neodkladného opatrenia neslúži, zvlášť za situácie, kedy v konaní, psychické a taktiež ani fyzické násilie požadovanej intenzity, preukázané nebolo. Žalobkyňou doložené listinné dôkazy odvolací súd považoval za nedostatočné z hľadiska osvedčenia splnenia podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko toto násilné správanie žalovaného nepreukazovali. Poukázal na to, že samotné podanie oznámenia proti občianskemu spolunažívaniu žalobkyňou, nebolo možné považovať za dostatočný dôkaz pre osvedčenie splnenia podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia. Žalobkyňou prezentované tvrdenia o násilnom správaní sa žalovaného, zostali preto osamotené a neboli osvedčené žiadnym relevantným dôkazom. Odvolací súd (aj vzhľadom na obsah predložených listín) uznal potom obranu žalovaného, že tento nikdy na žalobkyňu nesiahol, a prijal aj jeho vysvetlenie ako mohla žalobkyňa dôjsť k svojmu zraneniu (opuchnutému kolenu). Rovnako uznal argumentáciu žalovaného, že ak by bolo skutočne pravdou, že sa v domácnosti voči nej dopúšťa násilia, žalobkyňi by nič nebránilo odísť do garsónky, ktorú má vo výlučnom vlastníctve a neprenajíma ju. Aj na trestné oznámenia podané žalobkyňou, žalovaný vždy reagoval tak, že sám žiadal o riadne prešetrenie v nich, žalobkyňou tvrdných skutočností, s požiadavkou súčasného vyhodnotenia, či sa nimi žalobkyňa (naopak) nedopustila trestného činu krivého obvinenia voči jeho osobe. Žalovaný mal za to, že konanie žalobkyne je účelové a jediné, čo ním žalobkyňa sleduje je „pošpinenie jeho mena“, resp. „privodenie trestného stíhania jeho osobe“, s cieľom ho vykázat' zo spoločnej domácnosti, z ktorej sa aj tak už dňa 12. 07. 2024 odsťahoval. S ohľadom na uvedené odvolací súd uzavrel, že listiny doložené žalobkyňou neosvedčovali existenciu násilného správania sa žalovaného, resp. jeho neprimerané a nevhodné správanie sa z hľadiska fyzického i psychického vo vzťahu k žalobkyňi, ktoré by vzbudzovalo dôvodné obavy o jej fyzické alebo psychické zdravie. Súčasne (vzhľadom na rozdielnosť tvrdení strán) vyslovil pochybnosť o priebehu incidentu zo dňa 8.7.2024 (kedy malo údajne dôjsť k fyzickému napadnutiu žalobkyne žalovaným), tak ako ho žalobkyňa popisovala, s tým, že v tomto smere jej tvrdenia, nebolo možné považovať ani za dostatočné a úplné.

21. Dovolací súd potom uvádza, že ak aj odvolací súd výslovne nereagoval na všetky žalobkyňou (v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia) tvrdené skutočnosti, táto skutočnosť nezakladá vadu

zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože odvolací súd jasne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd dospel po preskúmaní veci k záveru, že žalobkyňa neuviedla v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia také závažné okolnosti (resp. nepripojila také listinné dôkazy), z ktorých by vyplývalo ohrozenie či narušenie jej integrity žalovaným odôvodňujúce okamžitý zásah súdu vo forme nariadenia neodkladného opatrenia. Žalobkyňa preto neopodstatnene namietala, že odvolací súd zaťažil svoje konanie a rozhodnutie vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP.

22. Dovolací súd zároveň dodáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil. Navyše, z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

23. Pokiaľ žalobkyňa v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP v dovolaní namietala, že konajúce súdy nesprávne zistili a vyhodnotili skutkový stav, dôsledkom čoho je i nesprávne právne posúdenie celého sporu, dovolací súd pripomína, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (judikát R 24/2017).

24. K prípustnosti dovolania vyvodzovaného žalobkyňou z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (hoci podľa obsahu žalobkyňa dovolanie vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP - pozn.), dovolací súd pre úplnosť veci poznamenáva, že podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1/ nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. Napadnutým uznesením odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie podľa § 357 písm. d/ CSP (v zmysle ktorého odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia). Prípadné nesprávne právne posúdenie veci by preto nemohlo s poukazom na § 421 ods. 2 CSP založiť prípustnosť dovolania.

25. Dovolací súd nezistiac porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP dovolanie podľa § 447 pís. c/ CSP odmietol.

26. Nad rámec uvedeného, dovolací súd poznamenáva, že si je vedomý toho, že inštitút neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e/ CSP je veľmi aktuálnym a účinným prostriedkom preventívneho riešenia problematiky násillia. V jeho prospech svedčí najmä to, že v dôsledku jeho uplatnenia - zákazu vstupovania násillnej osoby - sa ohrozenej osobe poskytuje pomerne rýchla ochrana, vďaka ktorej nemusí ďalej zotrvať v spoločnom obydli s násillnou osobou, ani nemusí opúšťať svoje obydlie, ak sa chce chrániť pred opätovnými útokmi násillnej osoby; nemusí žiť v strachu a obavách o svoj život a zdravie, a ani sa nemusí zaťažovať hľadáním náhradného ubytovania. V danej veci obe strany vo svojich

podaniach potvrdili, že žalovaný opustil spoločnú domácnosť v ich byte, vo vzťahu ku ktorému sa žalobkyňa domáhala uloženia zákazu vstupu žalovaným. Žalobkyňa už v podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uviedla, že „potom, ako sa žalovaný dozvedel, že bola jeho útok nahlásiť na políciu, sám odišiel zo spoločnej domácnosti bývať dočasne k svojim rodičom a že aktuálne sa jej snaží aj fyzicky vyhýbať (bezdôvodne ju kontaktuje len telefonicky a cez video hovor a kontroluje ju čo robí a s kým je)“. Žalovaný uvedené potvrdil aj vo svojom odvolaní, kde uviedol, že sa zo spoločnej domácnosti odsťahoval dňa 12. 07. 2024. Aj vo vyjadrení zo 4. 3. 2025 žalobkyňa potvrdila, že so žalovaným dlhodobo nežije v spoločnej domácnosti, a že žalovaný má vlastný byt. Nakoľko cieľom neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e/ CSP je predovšetkým poskytnutie takej ochrany ohrozenej osobe, aby táto „nemusela ďalej zotrvať v spoločnom obydľí s násilnou osobou, nemusela (kvôli tomuto násiliu) opúšťať svoje obydľie, nemusela v tomto obydľí žiť v strachu a v obavách o svoj život a zdravie, a ani sa nemusela zaťažovať hľadaním si náhradného ubytovania“, v danom prípade odsťahovaním sa žalobcu zo spoločnej domácnosti so žalobkyňou do samostatného vlastného bytu, tento cieľ nastal. Týmto došlo k eliminácii prípadov dopúšťania sa možného násillia žalovaným v spoločnom obydľí strán (byte č. XX X.achádzajúceho sa na X. poschodí, vo vchode P. XX, X.), čím zároveň odpadol aj dôvod pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa cit. ustanovenia. Od uvedeného obdobia (opustenia spoločnej domácnosti žalovaným) uplynul pritom dlhší čas, pričom ani žalobkyňa prípadnú existenciu ďalšieho násillia v nastávajúcom období, ku ktorému by malo dôjsť zo strany žalovaného, už neuvádzala.

27. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaného v dovolacom konaní, ktorému priznal nárok na ich náhradu proti žalobkyni v plnom rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrade rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.